

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **A., a.s.**, so sídlom U., IČO: X., zastúpený: *G., k.s.*, so sídlom C., IČO: X., proti žalovanému: **Národná banka Slovenska**, so sídlom Imricha Karvaša č. 1, 813 25 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. GUV-657/2010 zo dňa 27.04.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie **z a s t a v u j e .**

Žiaden z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa žalobou doručenu najvyššiemu súdu dňa 25.06.2010 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. GUV-657/2010 zo dňa 27.04.2010 a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Banková rada Národnej banky Slovenska rozhodnutím č. GUV-657/2010 zo dňa 27.04.2010 podľa § 32 ods. 2 a 3 zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov prvostupňové rozhodnutie Národnej banky Slovenska, útvaru dohľadu nad finančným trhom č. OPK-11808/5/2009 zo dňa 14.10.2009 zrušila a konanie podľa § 22 ods. 1 písm. i/ zákona o dohľade nad finančným trhom zastavila. Konanie bolo zastavené z dôvodu, že Národná banka Slovenska mala vedomosť o činnosti žalobcu už pred rokom 2008, pričom začala konanie vo veci uloženia sankcie podľa § 24a ods. 1 písm. d/ v spojení s § 24a ods. 2 písm. d/ zákona č. 202/1995 Z.z. devízový zákon a zákon, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov listom zo dňa 12.08.2009, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 17.08.2009, teda začala vo veci konať po nenávratnom uplynutí 1 ročnej prekluzívnej lehoty.

Národná banka Slovenska rozhodnutím č. OPK-11808/5/2009 zo dňa 14.10.2009 uložila pokutu žalobcovi podľa § 24a ods. 1 písm. d/ v spojení s § 24a ods. 2 písm. d/ bod 2 devízového zákona v sume 35 000 € za porušenie ustanovenia § 6 ods. 13 v spojení s ustanovením § 13 ods. 1 devízového zákona tým, že žalobca v čase od januára 2008 do júna 2009 vykonával na území Slovenskej republiky obchodovanie s devízovými hodnotami bez devízovej licencie udeľovanej Národnou bankou Slovenska tak, že poskytoval svojim klientom služby, ktorých predmetom bol bezhotovostný nákup alebo predaj cudzej meny za určité množstvo peňažných prostriedkov v slovenských korunách (od 01.01.2009 v eurách) alebo v cudzej mene za spotový kurz ponúkaný žalobcom.

Podľa názoru žalobcu je rozhodnutie žalovaného nezákonné z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci aj napriek tomu, že žalovaný napadnutým rozhodnutím zrušil prvostupňové rozhodnutie o uložení pokuty žalobcovi a celé konanie zastavil. Predmetné konanie mal žalovaný správne zastaviť podľa § 22 ods. 1 písm. d/ zákona o dohľade, v zmysle ktorého Národná banka Slovenska konanie zastaví, ak odpadol dôvod konania začatého z jej podnetu, prípadne ak sa v priebehu konania zistí, že nebol daný dôvod na začatie konania alebo že odpadol dôvod na pokračovanie v konaní. Žalobca v Slovenskej republike nepodniká, nemohol preto ani porušiť príslušné ustanovenia devízového zákona, a preto od počiatku nebol daný dôvod pre začatie konania pre porušenie ustanovení devízového zákona. Žalovaný si však v prejednávanej veci osvojil závery prvostupňového orgánu a tiež dospel k záveru, že žalobca na území Slovenskej republiky podniká. Žalovaný tak dospel k záveru, že žalobca obchodoval s devízovými hodnotami v zmysle § 2 písm. i/ devízového zákona bez povolenia Národnej banky Slovenska. Tým sa žalobca mal dopustiť správneho deliktu, ale vzhľadom na uplynutie prekluzívnej jednoročnej lehoty žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutie a konanie zastavil. Žalovaný tak napadnutým rozhodnutím označil žalobcu za páchatel'a správneho deliktu, čím zasiahol do jeho práva ako cudzozemca nakupovať peňažné prostriedky v cudzej mene, nadobúdať ostatné devízové hodnoty, dovážať a vyvážať menu euro a cudziu menu v zmysle § 7 ods. 3 devízového zákona. Pritom je nerozhodné, že žalovaný napadnutým rozhodnutím zrušil prvostupňové rozhodnutie o uložení pokuty žalobcovi a konanie v tejto veci zastavil. Aj keď pokuta aj v tomto prípade predstavuje majetkovú sankciu (a povinnosť jej zaplatať bola žalovaným zrušená), pre žalobcu je v tomto prípade relevantné predovšetkým posúdenie jeho doterajšej činnosti na území Slovenskej republiky Národnou bankou Slovenska ako devízovým orgánom s pôsobnosťou podľa devízového zákona aj voči cudzozemcom, ktorým je aj žalobca. Právny názor žalovaného o tom, že žalobca porušoval svojou činnosťou na území Slovenskej republiky devízový zákon, ktorý žalovaný nezmenil ani napriek viacnásobným relevantným vyjadreniam žalobcu (a ani sa s týmito vyjadreniami nevysporiadal), významne zasahuje do právneho postavenia žalobcu ako cudzozemca v zmysle § 7 ods. 3 devízového zákona a má nepochybne negatívny vplyv na právne postavenie žalobcu na území Slovenskej republiky. Žalovaný síce v tejto veci rozhodol procesné správne, t.j. predmetné konanie sa malo zastaviť, avšak z iného, pre žalobcu výhodnejšieho dôvodu. Pokiaľ žalovaný predmetné konanie zastavil, ale z dôvodu menej priaznivého (len z dôvodu, že uplynula prekluzívna lehota na uloženie sankcie za údajnú nedovolenú činnosť), dokonca so záverom,

že žalobca spáchal správny delikt, takéto rozhodnutie je nezákonné. Žalovaný tým, že konanie v tejto veci zastavil podľa § 22 ods. 1 písm. i/ zákona o dohľade, hoci ho správne mal zastaviť podľa § 22 ods. 1 písm. d/ zákona o dohľade, túto vec nesprávne právne posúdil. Žalovaný zároveň neprimerane zasiahol do práv žalobcu, keďže tento v skutočnosti žiadny správny delikt nespáchal. Preto aj správne konanie v tejto veci malo byť zastavené podľa § 22 ods. 1 písm. d/ zákona o dohľade, nakoľko nebol vôbec daný dôvod na jeho začatie, keďže žalobca na území Slovenskej republiky nepodnikal a teda ani neporušoval príslušné ustanovenia devízového zákona.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 03.08.2010 uviedol, že žalobca vykonával obchody s devízovými hodnotami na území Slovenskej republiky a poskytoval devízové peňažné služby, ktorých predmetom bol bezhotovostný nákup alebo predaj cudzej meny za určité množstvo peňažných prostriedkov v slovenských korunách (od 01.01.2009 v eurách) alebo v cudzej mene za spotový kurz. Žalovaný je toho názoru, že žalobca nemôže predmetnú činnosť vykonávať na území Slovenskej republiky bez príslušnej devízovej licencie udelenej žalovaným. Preto túto činnosť žalobca vykonáva na území Slovenskej republiky v rozpore s devízovým zákonom platným na území Slovenskej republiky. Žalovaný správne rozhodol, keď konanie zastavil podľa § 22 ods. 1 písm. i/ zákona o dohľade nad finančným trhom. Banková rada Národnej banky Slovenska pri prerokovaní rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutiu zistila, že Národná banka Slovenska začala vo veci konať po nenávratnom uplynutí 1 ročnej prekluzívnej lehoty. Nebola teda splnená zákonná podmienka, aby konanie bolo začaté v zákonom stanovenej lehote. V predmetnej veci neodpadol dôvod konania začatého z podnetu Národnej banky Slovenska. Takáto situácia by nastala napríklad vtedy, ak by bolo začaté konanie o odobratie povolenia na vykonávanie činnosti subjektu a počas konania by tento subjekt povolenie Národnej banke Slovenska vrátil, alebo by takýto subjekt zanikol v priebehu konania o odobratí povolenia. V takomto prípade by bolo potrebné zastaviť konanie z dôvodu, že odpadol dôvod konania. V danom prípade neprichádza do úvahy ani tá skutočnosť, že sa v priebehu konania zistilo, že nebol daný dôvod na začatie konania, takýto dôvod bol daný od začiatku konania a ani neodpadol dôvod na pokračovanie v konaní. Najvyšší súd by sa preskúmaním predmetného rozhodnutia nemal zaoberať s poukazom na ustanovenie § 248 písm. a/ O.s.p., nakoľko v danej veci ide o rozhodnutie správneho orgánu, ktorým bolo zastavené konanie. Žalovaný navrhol, aby najvyšší súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho konania (ďalej len O.s.p.) v spojení s § 33 zákona č. 747/2004 Z.z. prejednal vec na pojednávaní dňa 09.11.2010 a za prítomnosti účastníkov konania zisťoval, či sú splnené procesné podmienky na meritórne prejednanie veci a meritórne rozhodnutie, najmä skúmal, či žalobca je osobou oprávnenou na podanie žaloby v súlade s § 250 ods. 2 veta prvá O.s.p.

Predseda senátu na pojednávaní oznámil účastníkom konania, že z výsledkov prípravy pojednávania senát ustálil, že v danom prípade je sporné splnenie procesných podmienok na prejednanie a rozhodnutie veci, pretože výrokom napadnutého rozhodnutia bolo konanie

zastavené podľa § 22 ods. 1 písm. i/ zákona č. 747/2004 Z.z. a v dôsledku zastavenia konania senátu nie sú zrejmé účinky výroku rozhodnutia, ktorými by bol žalobca ukrátený na právach v zmysle § 247 O.s.p. Predseda senátu súčasne skonštatoval, že napadnuté rozhodnutie je z meritérneho hľadiska podrobne odôvodnené ako rozhodnutie vo veci samej a je nepomer dôvodov medzi výrokom o zastavení konania a rozsahom odôvodnenia rozhodnutia vo veci samej, ktoré nemá vzťah k výroku o zastavení konania podľa § 22 ods.1, písm. i/ zákona o dohľade. Z uvedeného súd usúdil, že žalobca sumarizovaním meritórnych dôvodov mienil si etablovať vlastný právny názor i pre ďalšie podobné konania. Žalobca práve vo etablovaní a fixácii meritérneho právneho názoru v odôvodnení rozhodnutia videl ukrátenie na právach.

Zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že žalobca nezákonnosť rozhodnutia vidí v tom, že vo výroku je nesprávna právna kvalifikácia zastavenia konania, ktoré správne malo byť zastavené podľa § 22 ods. 1 písm. d/ zákona 747/2004 Z.z. a nie podľa § 22 ods. 1 písm. i/ zákona č. 747/2004 Z.z., ktoré použil žalovaný. Použitý zákonný dôvod a právna kvalifikácia vo výroku napadnutého rozhodnutia podľa § 22 ods. 1 písm. i/ zákona č. 747/2004 Z.z. je premietnutím dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia, z ktorých rozhodnutie vychádza. Ustanovenie § 22 zákona č. 747/2004 Z.z. obsahuje jednotlivé dôvody, na základe ktorých Národná banka Slovenska zastaví konanie. Ustanovenie § 22 ods. 1 písm. i/ citovaného zákona pokrýva prípady, keď Národná banka Slovenska musí zastaviť konanie z iných dôvodov ako sú uvedené v písm. a/ – h/ citovaného ustanovenia. Pokiaľ by sa žalovaný stotožnil s právnou argumentáciou žalobcu, ktorú počas celého konania pred Národnou bankou Slovenska prezentoval, musel by konanie zastaviť podľa § 22 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona, keďže Národná banka Slovenska začala konanie z vlastného podnetu a v priebehu konania by zistil, že žalobca nie je dohliadaným subjektom, pretože na území Slovenskej republiky nepodniká, teda v priebehu konania pred Národnou bankou Slovenska by sa zistilo, že nebol daný dôvod na začatie konania.

Poverený pracovník žalovaného uviedol, že žalovaný napadnuté rozhodnutie podrobne odôvodňoval, pretože považoval za nevyhnutné vyrovnat' sa s dôvodmi žalobcu uvedenými v rozklade, ku ktorým podrobne zaujal stanovisko. Žalovaný v rámci šetrenia zistil, že došlo k preklúzii práva na začatie konania v zmysle § 24a ods. 5 zákona č. 202/1995 Z.z. Žalovaný považuje dôvod, podľa ktorého zastavil konanie za zákonný a vecne správny. Poukázal na stanovisko na str. 12 vyjadrenia k žalobe, kde uviedol príklady kedy je možné aplikovať ustanovenie § 22 ods. 1 písm. d/ zákona č. 747/2004 Z.z.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 2 veta prvá O.s.p. žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach.

Podľa § 250d ods. 3 O.s.p. súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Aktívna procesná legitímácia žalobcu ako procesná podmienka v zmysle § 250 ods. 2 O.s.p., ktorá robí procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie žaloby v sebe zahŕňa kumulatívne dva predpoklady, a to postavenie účastníka správneho konania a súčasne ukrátenie na právach napadnutým rozhodnutím, vydaným v správnom konaní. Žalobca bol účastníkom konania o uložení sankcie pred Národnou bankou Slovenska, avšak Banková rada Národnej banky Slovenska napadnutým rozhodnutím rozhodnutie o uložení pokuty zrušila a konanie zastavila. Týmto rozhodnutím o zastavení konania nebol žalobca ukrátený na svojich právach, pretože mu nevznikla povinnosť zaplatiť pokutu, a tým nedošlo k negatívnym dôsledkom v majetkovej sfére žalobcu.

Podľa najvyššieho súdu žalobca nie je oprávnenou osobou na podanie žaloby, pretože rozhodnutím žalovaného č. GUV-657/2010 zo dňa 27.04.2010, ktorým zrušil rozhodnutie o uložení pokuty č. OPK-11808/5/2009 zo dňa 14.10.2009 a konanie zastavil, nie je ukrátený na svojich právach.

V konaní nebolo osvedčené splnenie procesnej podmienky osoby oprávnenej na podanie žaloby. Procesné podmienky sa skúmajú v každom štádiu súdneho konania a pokiaľ nie sú splnené, konanie sa musí zastaviť. Z uvedených dôvodov najvyšší súd konanie zastavil podľa § 250d ods. 3 O.s.p., pretože žalobca nie je osobou aktívne procesne legitimovanou na podanie žaloby v zmysle § 250 ods. 2 O.s.p.

Najvyšší súd súčasne konštatuje, že odôvodnenie týkajúce sa merita veci nemá svoj zákonný podklad vo výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného. Právny záver žalovaného že žalobca podniká na území Slovenskej republiky je predčasný pretože podľa ustanovenie § 22 ods.1, písm. i/ zákona o dohľade nad finančným trhom ide o zastavenie konania pre nesplnenie procesných podmienok. Uvádzanie dôvodov týkajúcich sa veci samej preto nesúvisí s výrokom a na takéto dôvody nemožno prihliadať. Žalovaný nemôže napadnutým rozhodnutím na jednej strane tvrdiť, že neboli splnené procesné podmienky na začatie administratívneho konania proti žalobcovi a na druhej strane zotrvať na meritórnych dôvodoch.

Právny názor žalovaného vyslovený v odôvodnení napadnutého rozhodnutia o tom, že žalobca porušoval svojou činnosťou na území Slovenskej republiky devízový zákon nemá žiadne právne účinky. Závazný je iba výrok rozhodnutia. Žalovaný nemôže v rámci odôvodnenia rozhodnutia o zastavení konania pre nesplnenie procesných podmienok vysloviť

právny názor na meritum veci so záväznými účinkami. Najvyšší súd poukazuje, že v danom prípade bolo konanie zastavené pre nesplnenie procesných podmienok meritórne sa vecou zaoberať a nie pre ex post zaniknutie dôvodu na pokračovanie v konaní, kedy by dovtedajšie výsledky konania zostali nedotknuté. V prípade, že by žalovaný v ďalšej právnej praxi meritórny názor vyplývajúci z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (ktorý nie je podložený výrokom rozhodnutia) realizoval voči žalobcovi uvedené konanie by mohlo mať znaky nezákonného zásahu orgánu verejnej správy.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 09. novembra 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková